

Прихована історія сорокового вірша — число двадцять два

Єзекиїль, номер третій

Jeff Pippenger

2026-08-08

Єзекиїль є священиком у період запечатування ста сорока чотирьох тисяч. У першому розділі Єзекиїль береться до святилища.

І сталося тридцятого року, четвертого місяця, п'ятого дня місяця, коли я був серед полонених при річці Ховар, що небеса відкрилися, і я побачив Божі видіння. П'ятого дня місяця, — це був п'ятий рік полону царя Єхонії, — слово Господнє виразно прийшло до Єзекиїля, священика, сина Бузієвого, у землі халдейській, при річці Ховар; і там була на ньому рука Господня.

І я глянув, і ось, вихор ішов із півночі, велика хмара, і вогонь, що згортався в собі, і саяво було навколо нього, а з середини його — ніби колір бурштину, з середини вогню. І з середини його з'явилася подоба чотирьох живих істот. І такий був їхній вигляд: вони мали подобу людини. І кожна мала чотири обличчя, і кожна мала чотири крила. А ноги їхні були прямі ноги, і підошва їхніх ніг була як підошва телячої ноги; і вони блищали, немов колір лощеної міді. І мали вони людські руки під своїми крилами на своїх чотирьох боках; і всі чотири мали свої обличчя та свої крила. Їхні крила були з'єднані одне з одним; коли вони йшли, то не оберталися, а кожне йшло просто вперед. Щодо подоби їхніх облич, то всі чотири мали обличчя людини й обличчя лева з правого боку; і всі чотири мали обличчя вола з лівого боку; всі чотири також мали обличчя орла. Такі були їхні обличчя; і їхні крила були простягнені вгору; по два крила в кожного були з'єднані одне з одним, а двома вони покривали свої тіла.

І кожен ішов просто вперед; куди дух мав іти, туди вони йшли, і не оберталися, коли йшли. А подоба тих живих істот: їхній вигляд був як палаюче вугілля вогню, і як вигляд смолоскипів; він рухався поміж живими істотами вгору й униз; і вогонь був яскравий, і з вогню виходила блискавка. І живі істоти бігали туди й назад, наче спалах блискавки. І коли я дивився на живих істот, ось одне колесо на землі біля живих істот, при кожному з його чотирьох облич. Вигляд коліс і їхній устрій був як блиск хризоліту; і всі чотири мали одну подобу; і їхній вигляд та їхній устрій були такі, немов колесо всередині колеса. Коли вони йшли, то йшли на свої чотири боки; і не оберталися, коли йшли. А щодо їхніх ободів, то вони були такі високі, що наводили жах; і ободи їхні в усіх чотирьох були повні очей навколо. І коли живі істоти йшли, колеса йшли поруч із ними; а коли живі істоти здіймалися від землі, здіймалися й колеса. Куди дух мав іти, туди вони йшли, туди ж бо мав іти їхній дух; і колеса здіймалися разом із ними, бо дух живої істоти був у колесах.

І коли ті йшли, ці йшли; і коли ті стояли, ці стояли; і коли ті підіймалися від землі, колеса підіймалися разом із ними, бо дух живої істоти був у колесах. І подoba склепіння над головами живої істоти була як вигляд грізного кришталю, простягненого згори над їхніми головами. А під склепінням крила їхні були простягнені одне до одного; у кожного було по два, що покривали його з одного боку, і в кожного було по два, що покривали його з другого боку, їхні тіла. І коли вони йшли, я чув шум їхніх крил, немов шум великих вод, як голос Всемогутнього, голос мовлення, як шум війська; коли ж вони стояли, то опускали свої крила. І був голос зі склепіння, що було над їхніми головами, коли вони стояли й опускали свої крила. А над склепінням, що було над їхніми головами, була подoba престолу, на вигляд як сапфіровий камінь; і над подобою престолу була подoba, на вигляд як людина, угорі на ньому. І бачив я ніби саяво бурштину, ніби вигляд вогню всередині нього навкруги; від вигляду стегон його й вище, і від вигляду стегон його й нижче я бачив ніби вигляд вогню, і саяво було навколо нього. Який вигляд має веселка, що буває в хмарі в день дощу, такий був вигляд саява навколо. Такий був вигляд подоби слави Господньої. І коли я це побачив, упав на обличчя своє й почув голос Того, Хто говорив. Єзекіїль 1:1–28.

«Єзекію, пророкові вигнання, що плакав у землі халдейській, було дано видіння, яке навчало того самого уроку віри в могутнього Бога Ізраїлевого. Коли він був при берегах ріки Ховар, з півночі, здавалося, налетів вихор, “велика хмара, і вогонь, що клубочився, і саяво було навколо нього, а з середини його — ніби блиск янтарю”. Кілька коліс дивовижного вигляду, що перетинали одне одне, рухалися чотирма живими істотами. Високо над усім цим було “подобу престолу, на вигляд ніби сапфіровий камінь; а над подобою престолу була подoba на вигляд ніби людина на ньому”. “А щодо подоби тих живих істот, то вигляд їхній був немов розпалене вугілля огню і немов вигляд смолоскипів; він рухався між живими істотами вгору й вниз; і вогонь був яскравий, і з огню виходила блискавка”. “І з’явилася в херувимах подoba людської руки під їхніми крилами.”»

«Були колеса в колесах, у такому складному поєднанні, що на перший погляд вони видалися Єзекіїлеві цілковито безладними. Але коли вони рухалися, то з прекрасною точністю й у досконалій гармонії. Небесні істоти приводили ці колеса в рух, а над усім, на славному сапфіровому престолі, перебував Вічний; довкола ж престолу сяяла веселка, символ благодаті й любові. Приголомшений грізною славою цього видіння, Єзекіїль упав на обличчя своє, коли голос звелів йому встати й вислухати слово Господнє. Тоді було дано йому вістку перестороги для Ізраїля». Testimonies, 751.

Того року, коли помер цар Уззія, бачив я також Господа, що сидів на престолі, високому й піднесеному, а краї ризи Його наповнювали храм. Над Ним стояли серафими; кожен мав по шість крил: двома він закривав обличчя своє, двома закривав ноги свої, і двома літав. І кликав один до одного та й говорив: Свят, свят, свят Господь Саваот; уся земля повна слави Його. І захиталися од голосу того, хто кликав, підвалини порогів, і дім наповнився димом. І сказав я: Горе мені! бо я загинув, бо я людина з нечистими устами, і живу серед народу з нечистими устами; бо очі мої бачили Царя, Господа Саваота. І прилетів до мене один із серафимів, а в руці його був розпалений вугіль, який він узяв

кліщами з жертovníка. І доторкнувся ним до уст моїх, і сказав: Ось, це торкнулося уст твоїх, і беззаконня твоє відійшло, і гріх твій очищений. І почув я голос Господа, що говорив: Кого Я пошлю, і хто піде для Нас? І сказав я: Ось я, пошли мене. Ісая 6:1–8.

«Це видіння було дане Єзекіїлеві в той час, коли його розум був сповнений похмурими передчуттями. Він бачив край своїх батьків, що лежав спустошений. Місто, колись людне, вже більше не було заселене. Голос веселоців і пісня хвали більше не лунали в його мурах. Сам пророк був чужинцем на чужій землі, де безмежне честолюбство й дика жорстокість панували безроздільно. Те, що він бачив і чув про людську тиранію та неправду, гнітило його душу, і він гірко плакав день і ніч. Але дивовижні символи, представлені перед ним біля річки Ховар, відкривали верховну силу, могутнішу за владу земних володарів. Над гордими й жорстокими монархами Ассирії та Вавилону був зведений на престолі Бог милості й істини.»

«Колесоподібні ускладнення, що з'явилися пророкові як залучені до такого сум'яття, перебували під керівництвом безмежної руки. Дух Божий, відкритий йому як Той, Хто рухає й спрямовує ці колеса, виводив гармонію з безладу; так і весь світ перебував під Його владою. Незліченні сонми прославлених істот були готові за Його словом стримати силу й політику злих людей і обернути все на добро для Його вірних».

«Так само, коли Бог збирався відкрити улюбленому Іванові історію церкви на майбутні віки, Він дав йому запевнення в зацікавленні Спасителя та Його піклуванні про Свій народ, явивши йому „Подібного до Сина Людського“, Який ходив серед світильників, що символізували сім церков. Хоча Іванові було показано останні великі боріння церкви із земними силами, йому також було дозволено споглядати остаточну перемогу та визволення вірних. Він бачив, як церква була втягнута в смертельний конфлікт зі звіром та його образом, і як поклоніння тому звірові нав'язувалося під страхом смерті. Але, дивлячись далі за дим і гуркіт битви, він побачив на горі Сіон громаду з Агнцем, які, замість знамена звіра, мали „Ім'я Отця Його, написане на чолах своїх“. І знову він побачив „тих, що здобули перемогу над звіром, і над образом його, і над знаменом його, і над числом імені його, що стояли на морі скляному, маючи гусли Божі“ і співали пісню Мойсея та Агнця.»

«Ці уроки дані нам на користь. Нам потрібно утверджувати нашу віру в Богові, бо просто перед нами — час, який випробує людські душі. Христос на Оливній горі перелічив грізні суди, що мали передувати Його другому пришествю: “І будете чути про війни та про воєнні чутки”. “Повстане бо народ на народ, і царство на царство; і будуть голоди, мори та землетруси по різних місцях. А все це — початок мук”. Хоч ці пророцтва частково сповнилися під час зруйнування Єрусалима, вони мають безпосередніше застосування до останніх днів.»

«Ми стоїмо на порозі великих і урочистих подій. Пророцтво швидко сповнюється. Господь при дверях. Невдовзі перед нами відкриється період, сповнений приголомшливого значення для всіх живих. Суперечки минулого будуть відновлені; постануть нові суперечки. Сцени, що мають розігратися в нашому світі, ще навіть не снилися. Сатана діє через людські знаряддя. Ті, хто докладає зусиль, щоб змінити

Конституцію й домогтися закону, який би примушував до дотримання неділі, мало усвідомлюють, яким буде наслідок. Криза вже ось-ось настане.»

«Але Божим слугам не слід покладатися на самих себе в цій великій кризі. У видіннях, даних Ісаї, Єзекіїлеві та Іванові, ми бачимо, як тісно небо пов'язане з подіями, що відбуваються на землі, і якою великою є Божа турбота про тих, хто вірний Йому. Світ не позбавлений Правителя. Хід прийдешніх подій перебуває в руках Господа. Велич Небес бере у власну опіку долю народів, так само як і справи Своєї церкви.»

«Ми дозволяємо собі відчувати надто багато турботи, клопоту й збентеження в Господній справі. Кінцеві люди не залишені нести тягар відповідальності. Нам потрібно уповати на Бога, вірити в Нього й іти вперед. Невтомна пильність небесних вісників і їхнє безперестанне служіння у зв'язку з мешканцями землі показують нам, як Божа рука спрямовує колесо в колесі. Божественний Наставник промовляє до кожного трудівника у Своїй справі, як колись промовив до Кіра: “Я підперезав тебе, хоч ти Мене й не знав”.»

«У видінні Єзекіїля Божа рука була під крилами херувимів. Це має навчити Його слуг того, що саме Божественна сила дає їм успіх. Він буде діяти разом із ними, якщо вони відкладуть беззаконня і стануть чистими серцем і життям. »

«Яскраве світло, що рухається між живими істотами з блискавичною швидкістю, уособлює ту швидкість, з якою ця праця зрештою просуватиметься до завершення. Той, Хто не дремає, Хто безперестанно діє задля здійснення Своїх задумів, може гармонійно провадити Свою велику справу вперед. Те, що для обмеженого людського розуму видається заплутаним і складним, рука Господня може втримувати в цілковитому ладі. Він може знаходити шляхи й засоби, щоб зруйнувати наміри нечестивих людей, і оберне на замішання задуми тих, хто замишляє лихо проти Свого народу.»

«Браття, тепер не час для скорботи й розпачу, не час піддаватися сумніву та невірству. Христос тепер не Спаситель у новій гробниці Йосипа, закритій великим каменем і запечатаній римською печаткою; ми маємо воскреслого Спасителя. Він є Цар, Господь Саваот; Він сидить між херувимами; і серед боротьби й сум'яття народів Він і далі охороняє Свій народ. Той, Хто царює на небесах, є нашим Спасителем. Він відмірює кожне випробування. Він пильнує вогонь печі, що має випробувати кожну душу. Коли твердині царів будуть повалені, коли стріли Божого гніву пронизуватимуть серця Його ворогів, Його народ буде в безпеці в Його руках». Свідectва, том 5, 752–754.

Єзекііль уособлює кандидатів на те, щоб бути серед ста сорока чотирьох тисяч, і рядок за рядком його досвід у святилищі узгоджується з досвідом Ісаї та Івана у святилищі. Нині ми перебуваємо в храмовому випробуванні, другому з трьох випробувань, що запечатують сто сорок чотири тисячі. Той період є очищенням, звершуванням Вісником Заповіту на сповнення третього розділу Малахії. Процес очищення через три випробування — це вогненна «піч» Малахії, «що мусить випробувати кожну душу». Коли третій ангел прибув 22 жовтня 1844 року, Вісник Заповіту раптово прийшов до Свого храму і повів мудрих дів тієї історії до Святого над святими, щоб запечатати Своїх вірних, але діви тієї історії збунтувалися, і до 1856 року філадельфійський міллеритський рух змінився на

лаодикійський міллеритський рух, а в 1863 році став лаодикійською Церквою адвентистів сьомого дня.

Третій ангел, який раптово з'явився 22 жовтня 1844 року, відкликав Свою присутність у 1863 році, а потім повернувся 11 вересня 2001 року. Через двадцять п'ять років тепер повторюється храмове випробування, прообразом якого було 22 жовтня 1844 року. Двадцять п'ять символічно є пророчою десятиною від двохсот п'ятдесяти, а двісті п'ятдесят є символом історії, представленої у віршах одинадцятому—п'ятнадцятому одинадцятого розділу Даниїла. Двісті п'ятдесят і двадцять п'ять — це колесо в колесі у видінні святині Єзекіїля. Двадцять п'ять є символом відокремлення мудрих від безбожних на сповнення триступеневого процесу випробування, який представлений у ділі очищення, що звершується Вісником Заповіту.

Двадцять п'ятий розділ Євангелія від Матвія містить три притчі, і кожна притча визначає відокремлення мудрих і нечестивих у час запечатуння ста сорока чотирьох тисяч. Надія Божого народу, представлена в цьому розділі, полягає в тому, щоб виявитися мудрою дівою, яка має оливу звістки опівнічного крику. Їхня надія полягає в тому, щоб бути судженими як вірний слуга у своєму управлінні особливими талантами, даними їм для розпорядження протягом їхнього особистого випробувального часу. Їхня надія полягає в тому, щоб бути судженими як вівця Божої отари, посаджена праворуч Нього, а не як козел ліворуч від Нього. Двадцять п'ять є символом відокремлення мудрих і нечестивих у час запечатуння ста сорока чотирьох тисяч. Двадцять п'ять — це одне з коліс Єзекіїля.

На двадцять п'ятому році нашого полону, на початку року, десятого дня місяця, на чотирнадцятому році після того, як було уражене місто, того самого дня була на мені рука Господня, і Він привів мене туди. Єзекііль 40:1.

Двадцять п'ятий рік полону представлений 22 жовтня, яке позначене зачиненням дверей розпорядження. 22 жовтня 1844 року одні двері були відчинені, а інші зачинені, коли були відокремлені два класи.

І Ангелові Філадельфійської Церкви напиши: Оце говорить Святий, Правдивий, Той, Хто має ключ Давидів, Хто відчиняє — і ніхто не зачинить; і зачиняє — і ніхто не відчинить: Я знаю твої діла; ось, Я дав перед тобою відчинені двері, і ніхто не може їх зачинити; бо ти маєш небагато сили, і зберіг Моє слово, і не відрікся Імені Мого. Об'явлення 3:7, 8.

Христос говорить ангелові Філадельфії, що Він знає їхнє діло, що Він поставив перед Філадельфійською церквою відчинені двері. Ці двері відчиняються «ключем Давидовим», ключем, що покладений на Еліакима.

І станеться того дня, що Я покличу раба Мого, Еліакима, сина Хілкії: і зодягну його в твою одежу, і зміцню його твоїм поясом, і передам у його руку твою владу; і буде він батьком для мешканців Єрусалима та для дому Юдиного. І ключ дому Давидового покладу на його плече; і він відчинить, і ніхто не зачинить; і зачинить, і ніхто не відчинить. Ісаї 22:20–22.

Того дня, коли Еліякіма буде покликано, його буде відокремлено від нечестивого Шевни.

Так говорить Господь Бог Саваот: Піди, увійди до цього скарбника, до Шевни, що над домом, і скажи: Що ти тут маєш? і кого ти тут маєш, що висік собі тут гробницю, немов той, хто висікає собі гробницю на висоті й вирубує собі оселю в скелі? Ось Господь кине тебе геть сильним кидком і міцно тебе схопить. Він, напевно, згорне тебе в клубок, немов м'яч, і жбурне тебе в широкий край; там ти помреш, і там колісники твоєї слави стануть ганьбою дому твого пана. Ісаїя 22:15–18.

Відокремлення мудрих і немудрих дів, що здійснило прообраз Шевни та Еліякіма, звершилося 22 жовтня 1844 року, а також у двадцять п'ятому році полону Єгояхіна, тобто 22 жовтня 573 року до Р. Х. У восьмому розділі книги Єзекіїля нечестиві в середовищі адвентизму, представлені Єрусалимом, зображені як двадцять п'ять мужів, що вклоняються сонцю. Зруйнування Єрусалима уособлює недільний закон, який також є дороговказом, що завершує час запечаткування ста сорока чотирьох тисяч. Цей час запечаткування розпочався 11 вересня 2001 року, а Ісус є і Альфа, і Омега, тому 11 вересня 2001 року як початок запечаткування ілюструє його кінець — при недільному законі.

11 вересня 2001 року було прообразно представлене міннеапольськими зібраннями 1888 року, бо сестра Вайт зазначає, що коли великі будівлі Нью-Йорка впали 11 вересня, тоді сповнилося Об'явлення 18:1–3. У той час, як і в 1888 році, вона вказувала, що ангел із вісімнадцятого розділу Об'явлення зійшов, щоб осяяти землю Своєю славою. Повстання 1888 року вона співвіднесла з повстанням Корея, Датана та Авірона, до відступництва яких також приєдналися двісті п'ятдесят славних мужів. Двісті п'ятдесят бунтівників у повстанні Корея та його спільників у початковій історії стародавнього Ізраїлю були прообразом двадцяти п'яти мужів, які вклонялися сонцю в завершальній історії стародавнього Ізраїлю.

Двадцять п'ять провідників лаодикійського адвентизму, що вклоняються перед недільним законом, і двісті п'ятдесят — при 11 вересня, являють час запечаткування через символіку числа двадцять п'ять (символу відокремлення мудрих від нечестивих), щоб позначити початок і завершення часу запечаткування. Чи то двісті п'ятдесят бунтівників за днів Мойсея, чи двадцять п'ять мужів у восьмому розділі Єзекіїля, чи три свідчення відокремлення в двадцять п'ятому розділі Матвія, чи двадцять п'ятий рік полону в сороковому розділі Єзекіїля, — усі вияви символу числа двадцять п'ять узгоджуються з трьома двохсотп'ятдесятирічними періодами, що досягли свого завершення відповідно у 207 році до Р. Х., 313 і 2026 роках.

Двадцять п'ять є, так би мовити, віссю двадцяти п'яти, що приводить усі лінії двадцяти п'яти до досконалості. Воно стає одним із пророчих ключів Царства, даних Петрові, щоб внести ясність у приховану історію сорокового вірша. Неодноразово було встановлено на підставі більш ніж трьох свідків, що вірші з десятого по п'ятнадцятий одинадцятого розділу Даниїла являють собою лінію, яка охоплює історію від 1989 року аж до недільного закону, що є прихованою історією сорокового вірша. Лев із племені Юдиного нині знімає печаті з коліс Єзекіїля, відкриваючи приховану історію, яка довершить звістку Опівнічного Крику

останніх днів.

У наступних статтях ми й надалі будемо визначати колеса Єзекіїля, які являють собою складну взаємодію людей в останні дні. Перший розділ книги Єзекіїля, наведений на початку цієї статті, а також супровідний уривок із п'ятого тому «Свідчень», що поданий разом із ним, і надалі слугуватимуть нам точкою відліку в міру просування в цих статтях. Коли колеса будуть представлені на їхньому належному місці та в їхніх належних перетинах з іншими колесами пророчої історії, ми покажемо, що триста дев'яносто один рік і п'ятнадцять днів, які надали силу першому ангелові 11 серпня 1840 року, також представлені Єзекієм як триста дев'яносто років, поєднані з півтора роками облоги Єрусалима; і що прихід цього пророчого світла визначає підняття прапора ста сорока чотирьох тисяч.

27 липня 1299 року до 1337 року становить тридцять вісім років на початку ста п'ятдесяти років (п'яти місяців) Об'явлення 9:10. Ці сто п'ятдесят років пов'язані з трьомастами дев'яноста одним роком і п'ятнадцятьма днями вірша 15. Отже, початок цих двох періодів утворює одну лінію пророцтва, яка завершилася у сповненні передбачення Йосії Літча 1838 і 1840 років та позначила піднесення й наділення силою міллеритського руху. Ця історія на початку адвентизму позначає піднесення ста сорока чотирьох тисяч як знамена напередодні недільного закону. Отже, триста дев'яносто років Єзекіїля і півтора року (1.5) облоги Єрусалима позначають кінець лінії пророцтва, що почалася в 1299 році.

Було б доречно заздалегідь розглянути уривок із «Свідчень», п'ятого тому, перед наступною статтею.